

In het Kon. Museum voor Schone Kunsten

Hugo Heyrman

100 maal grandioos

De 42-jarige Antwerpse kunstschilder Hugo Heyrman werd uitgenodigd om in het Antwerps Museum voor Schone Kunsten te exposeren. In enige grote benedenzalen toont hij een honderdtal werken. In deze eenvoudige aankondiging zit een grootse kunstmanifestatie verscholen. Hugo Heyrman heeft een zo sterke persoonlijkheid opgebouwd en zijn werk is zo prachtig en origineel dat hij alvast tot de uitmuntende uitzonderingen behoort.

Voor wie meent, dat het moeilijk is om in de hedendaagse kunst-evoluties nog een weg te vinden, is het werk van Hugo Heyrman een vingerwijzing naar schoonheid en bezinning. De honderd werken tonen de evolutie van de artiest van 1972 tot 1984. En om meteen tot het eindwerk te komen: het laatste schilderij in de reeks is een landschap. Een impressie van Ierland. Wie vermoedde dat het nog mogelijk was in de hedendaagse schilderkunst om een «gewoon» landschap te schilderen? Heyrman bewijst het nu en zo overtuigend dat het werk een beslissende stap zal zijn in de artistieke ontwikkeling van een hele generatie.

Om tot de bezinnende beweging van een landschap te komen diende Hugo Heyrman een enorme omweg te maken. Van zijn negende tot zijn vijftiende jaar studeerde hij aan het Muziekconservatorium viool. Zestien jaar oud stapte hij over naar de academie en blijft er tot zijn vierentwintigste.

Bepalend voor zijn eerste zelfstandige periode is zijn vriendschap met Panamarenko. Samen zijn zij in Antwerpen de gangmakers van de happening-periode. Zij geven zelfs een happening-tijdschrift uit. Telkens zij naar buiten treden, gaat het om een nieuw experiment. Zij houden zelfs een tentoonstelling van koperen plaatjes waarin zij gaten hebben geschoten met een geweer. Ook het zwaarste schilderij: zinken platen in lood gegoten.

De wilde jaren duren tot 1972. Panamarenko is ondertussen in het buitenland uitgegroeid tot een internationale figuur, dank zij zijn nooit vliegende vliegtuigen en de begeleidende abstracte berekeningen.

Heyrman trekt zich in zijn atelier aan de Belgiëlei terug in eenzaamheid, haast vergetel-

heid. Hij schildert de straat, het kruispunt, gezien van uit zijn atelier. Hij schildert het telkens opnieuw, in andere weersomstandigheden, in andere seizoenen. Het wordt een verbluffende reeks.

Wie de tentoonstelling in het museum betreedt, krijgt twaalf van deze kruispunten te zien:

een reeks die stevig standhoudt.

Van het kruispunt vertrekt dan een wonderde tocht. Heyrman gaat dan «blokje-omlopen» en hij schildert zijn eerste verkenningstocht in de wereld: straatstenen. Na de stenen ontdekt hij de plassen, de regen, de sneeuw. Van het water wordt het een nietig plantje, aanvankelijk niet meer dan een weerspiegeling in een plas. In de kleinere werken duiken enkele mensen op. En die mens trekt naar Ierland en ontdekt er het landschap, de natuur in zijn glorie en geweld.

In het laatste doek in de reeks (nog nooit getoond) staat de schilder aan de rand van de

ocean, op de kust van het bergland Connamara. Voetstappen in het slijk, tot aan het water. Aan de overkant ligt Amerika...

De ontdekkingstocht van Hugo Heyrman is nog niet ten einde. Hij trekt nu onvermijdelijk een nieuwe dimensie open. Een tentoonstelling die u met heerlijke gevoelsns overlaadt. In deze barre tijden, een opkikker van formaat.

Hugo Heyrman behoort tot de groep van De Zwarte Panter. Na de acht zalen Bervoets, nu de honderd werken van Heyrman, de betekenis van de Antwerpse Pantergroep groeit nu wel met sprongen.

Piet STERCKX

Het begon met een kruispunt.